

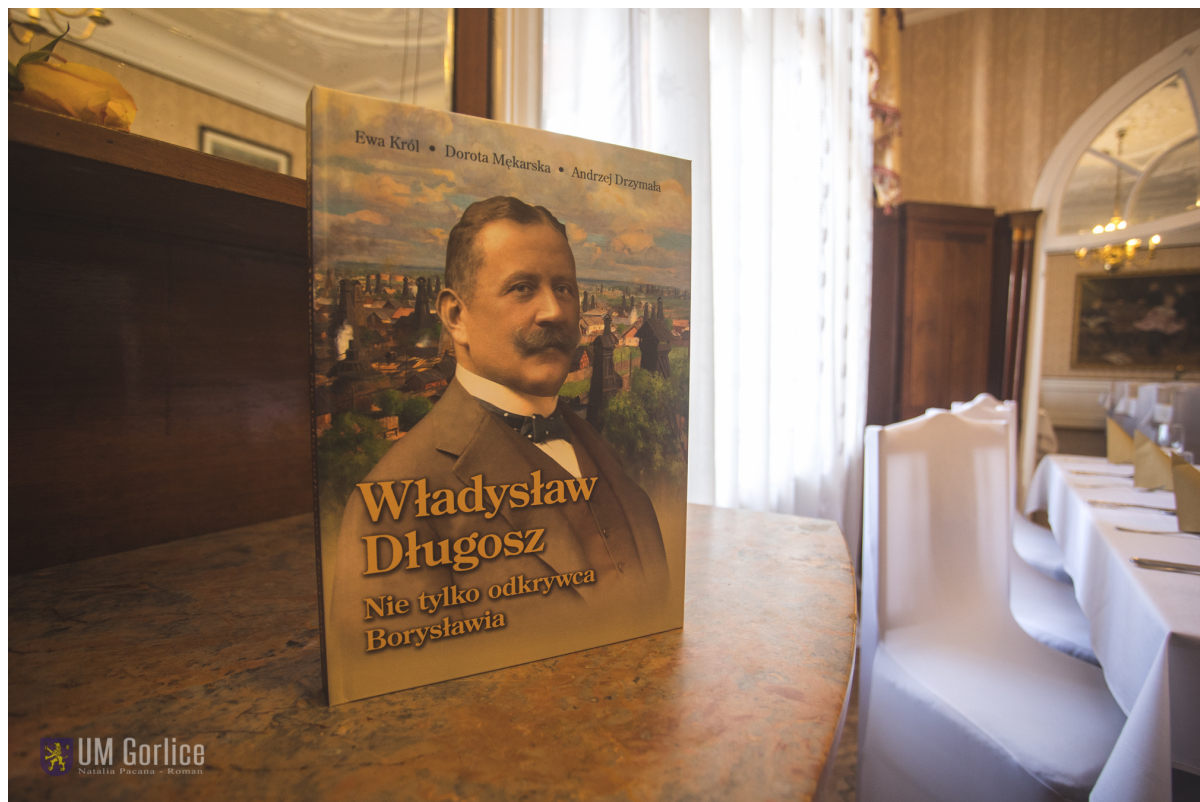


Wiadomości

Wtorek, 2 listopada 2021

Władysław Długosz. Nie tylko odkrywca Borysławia - promocja monografii

W piątek, 29 października w Pałacu Długoszków w Gorlicach, odbyła się promocja wydawnictwa poświęconego Władysławowi Długoszowi – Honorowemu Obywatelowi Miasta Gorlice, przedsiębiorcy naftowemu, działaczowi politycznemu i społecznemu, który związany był z ziemią gorlicką.



Na zaproszenie Prezesa Stowarzyszenia „Pro Memoria” Józefa Chrzanowskiego oraz Wójta Gminy Sękowa Małgorzaty Małuch, w wydarzeniu udział wziął Burmistrz Miasta Gorlice Rafał Kukła.



Spotkanie było okazją do przypomnienia historii i zasług tej wybitnej postaci, a także przedstawienia autorów monografii pn. „Władysław Długosz. Nie tylko odkrywca Borysławia”, którymi są Ewa Król, Dorota Mękarska i Andrzej Drzymała. Swój wkład w powstanie publikacji miał także Aleksander Gucwa, który opisał życie prywatne rodziny Długoszów oraz udostępnił archiwalne zdjęcia. Za projekt graficzny odpowiada Konrad Korona.



DŁUGOSZ Władysław [ur. 1864 r., zm. 1937 r.] – pionier rozwoju przemysłu naftowego, senator, poseł na Sejm Krajowy, poseł do austriackiej Rady Państwa, minister dla Galicji, prezes Krajowego Towarzystwa Naftowego. Urodził się 24 lipca 1864 roku w Krakowie w rodzinie sędziego. Po ukończeniu 6 klas Szkoły Realnej w Krakowie, odbył studia techniczne w Pradze. Zamieszkał na stałe w Siarach. Przez pewien czas był nauczycielem gimnastyki w Gorlicach. Następnie pracował na pobliskich kopalniach ropy naftowej w Siarach, Sękowej i

Ropicy Ruskiej, gdzie przeszedł wszystkie szczeble zawodowe - od pomocnika kowala, pomocnika szybowego do wiertacza włącznie. W latach 1888-1889 odbył praktykę wiertniczą na kopalni barona Brunickiego w Kłęczanach. Chcąc poznać nieznany mu system wiercenia, odbył dodatkową praktykę wiertniczą w Krygu i Kobylance, gdzie wiercili Kanadyjczycy tym właśnie systemem. Pierwsze kroki jako samodzielny przedsiębiorca stawiał w Siarach w 1890 r., niestety - bez powodzenia. Stracił na wierceniach cały majątek jaki posiadał.



W 1893 r. objął kierownicze stanowisko w firmie Bergheim i Mac Garvey i wyruszył, wraz z asystentem Janem Rączkowskim, do Borysławia z kompletnym rygiem wiertniczym kanadyjskim. Przeprowadził pionierskie wiercenie głębokie „Na Potoku” w Borysławiu. Dotarł w 1896 r. do pokładów na głębokości 900 m, z których otrzymywał produkcję 40 ton ropy naftowej na dobę. W ten sposób został uznany za odkrywcę Borysławia. Po tym epokowym wydarzeniu Wł. Długosz awansował u Mac Garveya na dyrektora kilku kopalń.



W 1896 r. zawarł związek małżeński z Kamilą Dembowską córką właściciela Siar - Władysława Dembowskiego. Robił błyskawiczną karierę. Z dyrektora Karpackiego Towarzystwa Naftowego stał się samodzielnym bogatym przemysłowcem polskim. Odkupił od swego teścia wieś Siary. Wybudował w nich okazały pałac z piękną bramą wjazdową, oranżerią i ciekawym parkiem krajobrazowym. W 1908 r. Długosz został wybrany na posła Sejmu Krajowego we Lwowie. W 1909 r. został wybrany na marszałka Rady Powiatowej w Gorlicach i pełnił ten urząd do 1923 r. Jako poseł i marszałek dbał o rozwój ekonomiczny i kulturalny powiatu gorlickiego. Z jego inicjatywy powstało Okręgowe Towarzystwo Rolnicze i Spółka Handlowa „Sierp”. Wiele funduszy przeznaczył na oświatę. Chcąc umożliwić młodzieży wiejskiej naukę w szkołach średnich, wybudował w Gorlicach dwa internaty; bursę polską przy ulicy Węgierskiej i bursę ruską dla młodzieży łemkowskiej przy ulicy Sienkiewicza.



Wspierał finansowo działalność ruchu sokolskiego i harcerskiego. Sponsorował budowę „Domu Sokoła” przy ul. Jagiełły z pierwszym kinem stałym w Gorlicach. Duże kwoty pieniędzyłożył na odbudowę kościółka zabytkowego i kościoła murowanego w Sękowej, zniszczonych podczas I wojny światowej. Wspomagał budowę boiska sportowego „Karpatia” w Gliniku Mariampolskim. Zakupił teren pod budowę stadionu sportowego w Gorlicach i przekazał miastu kwotę 1000 złotych na rozwój sportu. W 1911 r. Długosz został posłem do parlamentu w Wiedniu oraz ministrem dla Galicji. Po wojnie pracował jako poseł nad odbudowa zniszczonego kraju, a gdy przyszła pora, domagał się od cesarza austriackiego niepodległości Polski. W 1918 r. stanął na czele Powiatowej Rady Narodowej w Niepodległej już Polsce.



W 1917 r. został prezesem Krajowego Towarzystwa Naftowego i tę godność piastował do ostatnich chwil życia. W 1918 r. nabył folwark w Bieczu-Załawiu wraz z przyległymi polami naftowymi. W 1921 r. otrzymał od Rządu Polskiego prezesurę Państwowej Rady Naftowej, a rok później został wybrany na senatora R.P W uznaniu zasług w przemyśle naftowym, w 1931 r. otrzymał Krzyż Komandorski Orderu Polonia Restituta. Zmarł 24 czerwca 1937 r. Pochowany został z należnymi mu honorami w rodzinnym mauzoleum w Sękowej. Honorowy Obywatel Miasta Gorlice - od 11 września 1913.



